

«З НАМІ НЕ ЗАСУМУЕШ!»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

Маўляў, яна вельмі сур'езная і занятая, каб з ёй фліртаваць. Праўда, я тады сапраўды была занятая: вучылася ва ўніверсітэце, які пасля скончыла з чырвоным дыпламам, выклала маляванне ў адной са сталічных гімназій, іграла ў аркестры народных інструментаў (скончыла музычную школу па класе домры), у кампаніі «Мэры Кэй» падпрацоўвала кансультантам па прыгажосці. Часам задумваюся, як усё гэта паспявала? Макс, напэўна, таксама так думаў і прапанаваў сябраваць — без умоў, без прэтэнзій, неяк чыста, прыгожа і па-добраму.

«Мой любімы мастак

Валянцін Сяроў, майстар, які ўзвёў звычайны накід у ранг твораў мастацтва. З сучаснікаў мне падабаецца Вікторыя Кірды.

— Стасункі з тэністам, напэўна, зрабілі з вас сапраўднага спартыўнага заўятара?

— Яшчэ якога! Перажывала за яго падчас усіх матчаў. Асабліва, калі гуляў за Беларусь у розыгрышы Кубка Дэвіса. Калі матчы праходзілі ў Мінску, я прасіла сяброў, калег па працы прыйсці, падтрымаць, «пахварэць», раздвала квітку сваім вучням, а пасля зрывала голас: «Макс, давай! Наперад, я разам з табой!» Скакала ад радасці, калі перамагаў, шкадавала, калі мокры і стомлены пакідаў корт. Усё было! Пра сам тэніс я даведлася ад Максіма і яго бацькі, які цягнулі тлумачыць мне тое, што трэба ведаць і ў чым неабходна разбірацца. Дарэчы, спортам я захаплялася яшчэ да знаёмства з Максам: займалася фітнесам. Была нават такая тэлевізійная перадача, дзе разам з другімі дзяўчатамі мы паказвалі комплекс практыкаванняў. Але ж гэта ўсё балаўство ў параўнанні з тэнісам, з якім мне давялося пазнаёміцца.

— Некаторыя сваякі спартсменаў ад хвалявання выключаюць тэлевізар, не глядзяць саборніцтва. А вы пастаянна сочыце за матчаў Максіма? Хто ў доме галоўны заўятар?

— Дзеці! Яны актыўна «хварэюць» за тату. А я крыху паастыла ў сваіх эмоцыях. Безумоўна, хачу, каб ён і надалей перамагаў. Праўда, у той жа час думаю аб тым, каб ён больш часу праводзіў дома, быў здаровы... Але я ніколі не забудуся, калі Макс у пары з Вікай Азаранкай перамог на Алімпіядзе ў Лондане, і мы з дзецьмі шчасліва стаялі перад тэлевізарам, глядзелі, як беларускі сцяг узвышаецца над астатнімі. Пасля ўручэння залатога медала, дзеці павыскоквалі ў двор, пачалі танцаваць і крычаць: «Ура! Тата перамог! Бе-ла-русы! Ура-а-а!».

— Дарэчы, ці часта бавіце час разам з сем'яй іншых тэністаў?

— Сем'яй мы сустракаемся толькі тады, калі прыязджаем на турніры. Дзеці гуляюць, а мы, мамы, можам пагутарыць. Пэўны час сябравалі з сям'ёй Роджэра Федэрэра, іх пара старэйшая за нашу на паўгода. Нейка нават гасцілі ў іх доме ў Швейцарыі. Пакуль Макс з Роджэрам трэніраваліся, мы з яго жонкай абменьваліся кулінарным досведам. Я навучыла

Мірку гатаваць боршч, сырнікі, а яна мяне — пасту і фруктовыя куклі. У іх, як і ў нас, чацвёра дзетак — 2 дзяўчынкі і 2 хлопчыкі.

**«ДОМА СВЯТА,
КАЛІ МАКС ВЯРТАЕЦЦА
СА СПАБОРНІЦТВАЎ»**

— Сына Дзяміда вы назвалі ў гонар прадеда Максіма. А ў гонар каго вы далі імёны Мелані, Пётры і Трафіму?

— Меланія... Мы доўга шукалі імя для першага дзіцяці. Мне хацелася, каб яно было прыгожым і абавязкова праваслаўным. Усе імёны, што прапаноўваліся ў сям'і, па нейкіх прычынах кагосьці не задавальнялі. А нам хацелася, каб яно было мільм сэрцу кожнага. Макс мяне называе мілай. Пачалі прымяраць Мілана, Міла, аднак усё роўна было нешта не тое. Імя хоць і прыгожае, але не нашае. Аднак у царкве нам аднойчы падказалі, што ёсць праваслаўнае імя Меланія. І гэта было для нас сапраўдным адкрыццём! На той час маім любімым літаратурным персанажам была Мелані з рамана «Знесеныя ветрам» Маргарэт Мітчэл. Вось тут пазл і сышоўся.

Так, Трафім Максімавіч... Была ў Макса прабабця Ксенія Трафімаўна. Вось у гонар яе таты яго і назвала. Ніхто, праўда, не памятае, якім чалавекам быў той Трафім, але, мяркую, добрым, а калі не, дык у нашага Трафімушкі ёсць шанец даць гэтакі радавому імя новы подых. У перакладзе на англійскую мову яно гучыць як трафей. Таму ён проста абавязаны старацца быць годным чалавекам.

— На якіх сямейных святах вы стараецеся за сталом сабраць усю сям'ю?

— Сямейнае свята для нас — гэта калі Макс вяртаецца дадому. Тады ўсе збіраюцца за вялікім сталом, на якім шмат розных прысмакаў і любімых страў. Дзеці звычайна просяць прыгатаваць плоў альбо дранікі. На традыцыйныя свята Мяслашкі і Дзявідкі «замаўляюць» мой салат «аліўе з сакрэтам», а на дэсерт мы разам майструем пірожнае «бульбачку». Дзядуля Мікалай у нас неадсяжны майстар па піражках. Мы таксама любім ягоныя шашлык. Бабулі балуюць нас блінцамі. Мая маці — пышнымі аладкамі на дражджах, а маці Макса — хрусткімі макароннымі аладкамі, якія ён любіць з самага дзяцінства. У доме адразу робіцца

«Суворайскае вучылішча — мая любоў на ўсё жыццё».

кі, прычым кожны раз захапляецца тым, як іх шмат у нашай культуры. Пры гэтым сястрычкі заўжды будуць з асалямі слухаць, калі я альбо тата чытаем Дзяміду, які ў захапленні ад розных пазнавальных кніг і энцыклапедыяў. Яго цікавіць увесь свет: дзе жыве Бог, як уладкаваны чалавек, якімі былі дыназаўры. Ён наогул любіць пафіласофстваваць. Я абажаю падобныя хвіліны.

**«НЕЯК РАЗМАЛЯВАЛА
ЛЕСВІЧНУЮ
ПЛЯЦОЎКУ ГЕРОЯМІ
МУЛЬТФІЛЬМАЎ,
І ІХ НЕ ЗАФАРБАВАЛІ»**

— Ксенія, вы неяк казалі, што сцены вашага дома ўпрыгожваюць вашы мастацкія працы. Адкуль такія творчы інтарэсы?

— Свае мастацкія здольнасці я атрымала ў спадчыну ад бацькі. Я і

Капіравала яго для сябе і сяброў. У яго працах мне спадабаліся яркія фарбы і філасофія. Аднак найбольш мне падабаюцца партрэты алоўкам. Малявала акцёраў, Максіма, бацькоў, сяброў.

Мой любімы мастак Валянцін Сяроў, майстар, які ўзвёў звычайны накід у ранг твораў мастацтва. З сучаснікаў мне падабаецца Вікторыя Кірды. Я вельмі люблю дарыць паштоўкі з яе творамі, насычанымі сэнсам.

— 6 гадоў, якія вы адпрацавалі ў суворайскім вучылішчы выкладчыкам, напэўна, пакінулі шмат успамінаў?

— Суворайскае вучылішча — мая любоў на ўсё жыццё. Калі сыходзіла адтуль, плакала. Там я адбылася як выкладчык, як псіхолаг, нават як сцэнарый, касцюмер і рэжысёр. Мы з кадэтамі паставілі тры спектаклі. Прычым шмат касцюмаў да іх рабілі самі. Са скрынак стваралі дэкарацыі. Памятаю, як гарэлі ў хлопцаў вочы, як яны перажывалі, каб усё атрымалася. Як я захаплялася выкладчыкамі нашай кафедры. Дзякуючы маім калегам у мяне склалася мадэль сямейных узаемаадносін. Я шмат чаму навучылася ў гэтых сценах, якія, на дзіва, і сёння ўпрыгожваюць працы, зробленыя маімі вучнямі. Я сачу за лёсамі многіх хлопцаў. Кантактую з іх жонкамі, ведаю, як завуць іх дзетак. Яны дзеляцца са мной сваімі думкамі, горам і радасцю. Сёлета я была на сустрэчы з першым сваім выпускам. 15 гадоў прайшло, як яны скончылі вучылішча. За гэты час столькі момантаў змянілася. Сваё працоўнае месца паказала і сваім дзецям. Было неверагодна чуліва.

— Кожны год вы праводзіце пэўны час у ЗША. Ці хутка адаптаваліся да амерыканскага жыцця?

— Упершыню прыляцела ў Амерыку ў 2001 годзе. Максу тады споўнілася 24 гады, і мы адзначылі дзень народзінаў непасрэдна ў самалёце. Ён запрасіў мяне на месяц, а пасля прылятала на зімовыя канікулы, на летнія, а потым ён папрасіў мяне звольніцца з працы і забраў замуж. Адаптавалася я паступова. Спачатку да клімату (у Фларыдзе надта вільготна і гарача), пасля да людзей, другой культуры, да мовы. Памятаю, як я баялася зняць слухаўку, калі звінеў тэлефон — амерыканская мова адразу пераключаецца ад англійскай, якую нам выкладалі ў школах і інстытутах. Але Макс цягнуў мяне вучыць: «Кажы, хэлоў», калі не разумею, вядучайся і прасі паўтарыць больш вывольна, «пліз»... Але, шчыра кажучы, мне падаецца, што я цалкам так і не адаптавалася. Не, лепш скажаць так. Мы адаптавалі акалічнасці пад сябе. Усё ў нас там па-нашаму: і сябры, і мова, і фільмы, і бібліятэка. А цяпер нават і лазня.

— А якія якасці вам найбольш імпаўнулі ў амерыканцы?

— Мне падабаецца іх бязмежная ветлівасць. На кожным кроку ты чуеш «прабачце», «калі ласка», «дзякуй»... І усё гэта з усмешкай, незалежна ад настрою, у якім ты іх заспеў. Але здзіўляе і прамалінейнасць мыслення. Усё ж такі разум нашага чалавека, як мне падаецца, больш спрытны.

— Ксенія, я думаю, што многія з вашых мар ужо ажыццявіліся. Але якія з іх чакаюць сваёй чаргі?

— Я заўжды марыла аб вялікай, шчаслівай і дружнай сям'і. Для мяне гэта ўсё, дзеля чаго я жыву. Ну а аб чым яшчэ можа марыць маці чатырох дзетак? Каб мір быў на зямлі. Каб дзеці былі выхаванымі, здаровымі і ўдзячнымі. Прычым зычу гэтага ўсім дзецям на зямлі!

Тарас ШЧЫРЫ. taras@vziazda.by
Фота з архіва сям'і Мірных.

Цалкам інтэрв'ю чытайце на сайце vziazda.by

«Макс пастаянна прудумвае розныя вяселья і цікавыя практыкаванні».

Імя Петра чамусьці некаторым здаецца дзіўным. Нават пытаюцца, дзе мы такое знайшлі? А ўсё насамрэч вельмі проста. Мой дзядуля быў Пятром, у сям'і Максіма таксама былі мужчыны з гэтым імем і па матчынай лініі, і па бацькавай. Добрае імя. Толькі ў нас яно гучыць крыху на межы лад, бо ў нашай традыцыі не мае жаночага канчатку, але мы знайшлі яго ў царкоўным календары і з бласлаўлення духоўнага айца ахрысцілі дачку Пятроніяй. Зрэшты, ніхто ж цяпер не здзіўляецца, калі дзяўчынак называюць Аляксандрай, Валерыяй, а калісьці гэтыя імёны былі выключна мужчынскімі. Дома дачушку ласкава называем Пятрушай. Дзякуючы цвёрдаму імя, у яе моцны характар. Я нават сказала б, што ён спартыўны, аднак у той жа час яна ласкавая, трапяткая і шчодрая дзяўчынка.

шумна і весела. Пасля Макса дастае прыхаваныя падарункі-сувеніры, трафей. Ну а дзеці закідаюць тату сваімі вырабамі і малюнкамі. Наступны дзень у нас спартыўна-забаўляльны. Дзеці любяць гуляць у футбол разам з татам і дзядулем. Прычым дзяўчаты не адстаюць ад «хлопчыкаў». Бабуля Таня, маці Максіма, — таксама вельмі спартыўная — садзіцца на шпагат, стаіць на галаве, а таму дзеці пастаянна робяць «колы» і ходзяць на руках. Макс часта прудумвае розныя вяселья і цікавыя практыкаванні. Мы таксама любім усёй сям'ёй катацца на роварах. Адным словам, з намі не засумуеш. Я толькі і паспяваю ўсё фіксаваць на камеру.

— Якія кнігі чытаеце ім перад сном?

— Літаральна на днях зачытвала дзецям цікавыя ўрыўкі з дарослай кнігі Паўла Санаева «Пахавайце мяне за плінтусам». Пра тое, як хлопчык чакаў маці і як марыў аб магнітафоне. Дзеці цяпер растуць дапытлівыя і здольныя разумець часам больш, чым мы думаем. Безумоўна, такія рэчы трэба чытаць з перыядычным тлумачэннем і асаблівай інтанацыяй. Мяслашкі вельмі зацікавілася, прасіла не спыняцца. Дзямід таксама паплакаў некалькі разоў, а Петра спрабавала зразумець, чаму хлопчык так хацеў магнітафон. Дзяўчаты, безумоўна, чытаюць самі. У Пётры зразумелая кніга англамоўная «How to be the best everything» («Як быць лепшай ва ўсім»), аднак любіць чытаць і на рускай мове. Меланія падабаюцца кнігі пра падарожжы. Любіць каз-

Адно з галоўных сямейных захапленняў — рыбалка.